

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 682/2025-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Marko, s. r. o., Grobská 19, Bernolákovo, proti postupu Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4Kn 180/25/1100 a jej uzneseniu zo 6. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Kn 180/25/1100 a jej uznesením zo 6. augusta 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 17. februára 2025 trestné oznámenie (doplnené 11. a 25. marca 2025) pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa viacerými príslušníkmi Policajného zboru a prokurátormi. Vyšetrovateľ úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením pod ČVS: UIS-22/1-BKOK-2025 z 28. mája 2025 trestné oznámenie sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

3. Sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu vyšetrovateľa krajská prokuratúra napadnutým uznesením č. k. 4Kn 180/25/1100-3 zo 6. augusta 2025 zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry sťažovateľ považuje za arbitrárne a všeobecné, bez bližšieho odôvodnenia. Krajská prokuratúra sa len stotožnila s postupom a zisteniami vyšetrovateľa. Tvrdenia sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodné alebo právne bezvýznamné bez uvedenia, na základe čoho k takému záveru dospela.

5. S námietkami sťažovateľa uvedenými v riadnom opravnom prostriedku v čl. III bodoch 1 – 5 sa nevyssporiadala vôbec.

6. Uznesenie, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá, obsahuje iba všeobecné tvrdenia, ktoré podľa názoru sťažovateľa vedome, zrejme úmyselne, zakryli pokračujúcu trestnú činnosť podriadených orgánov činných v trestnom konaní. Jediné, čo bolo identifikované, boli spisové značky trestných konaní, avšak bez akéhokoľvek obsahu alebo dokonca vyslovenia právneho názoru ku konkrétnym skutkovým zisteniam.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4Kn 180/25/1100 a jej uznesením zo 6. augusta 2025, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, jeho arbitrárnosťou a prílišnou všeobecnosťou, ako aj absenciou primeranej reakcie krajskej prokuratúry na námietky sťažovateľa.

8. Zo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že aktuálna ústavná sťažnosť sťažovateľa je už v poradí štvrtou v relatívne krátkom časovom období (od apríla 2025). Celkovo ide o šiestu ústavnú sťažnosť od roku 2022. Predmetom ostatných troch ústavných sťažností bolo namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní – príslušných prokuratúr v konaniach, v ktorých boli buď odmietnuté trestné oznámenia sťažovateľa (konania vedené ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 438/2025 a sp. zn. I. ÚS 496/2025), alebo bolo zastavené trestné konanie pôvodne iniciované trestným oznámením sťažovateľa (konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 374/2025). Všetky tieto predošlé ústavné sťažnosti boli ústavným súdom odmietnuté pre ich zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Sťažovateľovi (opätovne právne zastúpenému tým istým právnym zástupcom) je teda nesporne známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa ústavných sťažností osôb namietajúcich porušenie ich

základných práv (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) ako oznamovateľov trestných činov.

10. V stručnosti však možno pripomenúť, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011).

11. Podobne vo vzťahu k právu zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že tento článok dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06). Krajská prokuratúra nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto striktnie ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie ESLP z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z čl. 6 (ods. 1) dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní pre konkrétny trestný čin (napr. II. ÚS 589/2018). Z judikatúry ESLP vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je aplikovateľný ani na poškodeného v trestnom konaní, ktorého trestné oznámenie prípadne bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03).

12. Uvedený článok dohovoru teda nie je na napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry aplikovateľný.

13. Vychádzajúc ale zo skutočnosti, že každý má zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili (III. ÚS 173/2018, I. ÚS 86/2024) a že o porušení označených práv sťažovateľa by bolo možné uvažovať za okolností, že by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť,

ktorú vyžaduje zákon (I. ÚS 345/2023, I. ÚS 86/2024), ústavný súd pristúpil k vyhodnoteniu spôsobu, akým krajská prokuratúra vo veci trestného oznámenia sťažovateľa postupovala.

14. Predtým je však nevyhnutné poukázať opäť na sťažovateľovi známu konštantnú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

15. Je žiaduce na tomto mieste pripomenúť, že trestné oznámenie sťažovateľa smerovalo proti postupu príslušníkov Policajného zboru, ktorí v konkrétne označených trestných konaniach dovedy nevydali sťažovateľovi jeho hnutel'ný majetok nachádzajúci sa v nehnuteľnostiach, v ktorých bola predtým vykonaná domová prehliadka ako aj proti ďalším príslušníkom Policajného zboru a prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava I a II pri vybavovaní podaní sťažovateľa v trestných konaniach rozhodnutých v jeho neprospech, ktoré mali byť vybavené účelovo na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave.

16. Krajská prokuratúra po preskúmaní veci konštatovala, že skutkové zistenia zo zabezpečených listinných dokladov nesvedčili o spáchaní sťažovateľom oznámeného, prípadne iného trestného činu. Podľa krajskej prokuratúry sa vyšetrovateľ dostatočne, riadne a logicky vysporiadal so všetkými predostretými spornými otázkami, a preto odkázala na jeho argumentáciu a závery vychádzajúce zo skutkových a právnych úvah konvenujúcich všetkým zákonným vyžadovaným parametrom. Uznesenie vyšetrovateľa nevnímala ako arbitrárne a nebolo ani výsledkom povrchného vyhodnotenia relevantných skutočností a dôkazov. Skutkový stav považovala za dostatočne zistený.

17. Následne krajská prokuratúra reagovala na námietky sťažovateľa. konkrétne k vytýkanému nesprávnemu vyhodnoteniu, že sa nedomáhal vydania svojich vecí, zaujala stanovisko, že šlo o právne irelevantnú námietku vo vzťahu k posúdeniu oznamovaného skutku ako trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Napriek tomu uviedla, že vyšetrovateľ správne vyhodnotil, že sa sťažovateľ nedomáhal svojho hnutel'ného majetku v príslušných trestných konaniach, pretože to vyplývalo aj zo samotného vyjadrenia sťažovateľa.

18. Nesúhlas sťažovateľa s tvrdením, že sa domáhal svojich práv v čase vykonania domových prehliadok, krajská prokuratúra považovala takisto za právne bezvýznamný vo vzťahu k posúdeniu konania podozrivých príslušníkov Policajného zboru a ich údajných spolupáchateľov. Sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa hodnotila ako prejav jeho nespokojnosti s výsledkom trestného konania.

19. Krajská prokuratúra konštatovala, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali byť dôvodom na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa inšpekčnej služby.

20. Ako reakciu na ďalšiu námietku sťažovateľa krajská prokuratúra pripomenula, že vecná a miestna príslušnosť orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní skorších trestných oznámení sťažovateľa je upravená zákonom, resp. bola vtom čase vymedzená nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky číslo 175/2010. Subjektívne tvrdenia sťažovateľa o účelovom vybavovaní jeho skorších podaní na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave boli preto nedôvodné a nepodložené.

21. V predmetnej trestnej veci nebolo podľa krajskej prokuratúry vykonaným dokazovaním preukázané, že by konaním podozrivých príslušníkov Policajného zboru, resp. ich údajných spolupáchateľov – dozorových prokurátorov Okresnej prokuratúry Bratislava I a II – došlo k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa.

22. Z uvedeného je zrejmé, že krajská prokuratúra sa podanou sťažnosťou proti rozhodnutiu vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľa riadne zaoberala, pritom na otázky relevantné pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa primerane odpovedala.

23. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že z uznesenia vyšetrovateľa pod ČVS: UIS-22/1-BKOK-2025 z 28. mája 2025, ktorým bola predmetná vec odmietnutá, jednoznačne vyplýva tak obsah sťažovateľom podaného a doplneného trestného oznámenia, ako aj na neho nadväzujúci postup vyšetrovateľa pri jeho vybavovaní. Vyšetrovateľ uviedol, ktoré dôkazné prostriedky zabezpečil a aké skutkové závery z nich vplývali. Stručne opísal priebeh jednotlivých trestných konaní, najmä postupy v nich činných príslušných orgánov, ktorých sa podozrenia sťažovateľa týkali so zameraním na vytýkané okolnosti. Opierajúc sa o citovanú platnú a účinnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na predmetné trestné konanie a jej adekvátnu interpretáciu, vyšetrovateľ následne vyhodnotil, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali začatie trestného stíhania alebo odovzdanie veci na prejednanie priestupku alebo iného správneho deliktu ani odovzdanie inému orgánu na disciplinárne konanie a napokon ani odloženie veci pre neprípustnosť trestného stíhania alebo zánik trestnosti činu, či pre neúčelnosť trestného stíhania, preto vec uznesením podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol. Neopomenul pritom uviesť konkrétne skutkové zistenia (pozri s. 6 jeho rozhodnutia), ktoré ho k záveru o zákonomnom postupe podozrivých osôb v namietaných konaniach viedli. Ústavný súd pritom nepovažuje za nevyhnuté tieto na tomto mieste znovu opakovať, keďže sťažovateľ je s nimi nepochybne oboznámený.

24. Pokiaľ sťažovateľ zdôraznil, že sa s námietkami uvedenými v riadnom opravnom prostriedku v čl. III bodoch 1 – 5 krajská prokuratúra vôbec nevysporiadala, ústavný súd po oboznámení sa s týmito námietkami v označenej časti sťažnosti dospel k presvedčeniu, že tieto si skutočne nevyžadovali zvláštnu pozornosť s osobitnými odpoveďami. Sťažovateľ v tejto časti v podstate uviedol strohé tvrdenia bez ich jasnej, zrozumiteľnej a relevantnej skutkovej nadväznosti

na oznámenú trestnú činnosť konkrétnych osôb. Zo strany sťažovateľa bolo namieste uviesť racionálne príčinné súvislosti medzi jeho v sťažnosti uvedenými tvrdeniami a oznámenou trestnou činnosťou. Tieto však evidentne absentovali. Záver krajskej prokuratúry, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali byť dôvodom na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa spolu s jej konštatovaním, že orgány činné v trestnom konaní nemôžu rozhodovať iba na základe dohadov, domnienok a priania oznamovateľov, podľa názoru ústavného súdu dopadá práve aj na tieto, v III. časti riadneho opravného prostriedku sťažovateľom uvedené skutočnosti.

25. Ak sťažovateľ porušenie svojich práv nachádza v tom, že sa krajská prokuratúra odvolala na rozhodnutie vyšetrovateľa, ústavný súd len opakuje sťažovateľovi známu okolnosť (napr. z uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 496/2025 z 3. septembra 2025 o jeho skoršej ústavnej sťažnosti), že takýto postup, t. j. ak sa nadriadený orgán verejnej moci (tu krajská prokuratúra) s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného orgánu verejnej moci (tu vyšetrovateľa) stotožní a v podrobnostiach naň odkáže, je stále ústavnoprávne akceptovateľnou alternatívou odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08). V tomto smere je možné analogicky poukázať aj na súvisiacu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33). Uvedenú podmienku v preskúvanom prípade rozhodnutie vyšetrovateľa inšpekčnej služby jednoznačne splňa.

26. Ústavnému súdu po preskúmaní napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry (v spojení s prvostupňovým uznesením vyšetrovateľa) neostáva iné iba konštatovať, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Závery v ňom vyslovené je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

27. Je evidentné, že krajská prokuratúra sa sťažnosťou sťažovateľa zaoberala a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnila. Výklad a aplikáciu relevantnej právnej úpravy zo strany krajskej prokuratúry pritom nemožno považovať za také, ktoré by popierali jej zmysel, účel a podstatu. Ústavný súd preto napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry považuje za legitímne a právne akceptovateľné.

28. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade krajskej prokuratúry) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00,

II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu